Влада – Радам !

Голос України

Газета Верховної Ради України  № 168 (668) ♦ Вівторок, 7 вересня 1993 року ♦ Ціна 40 крб.

Україна може розглянути питання про продаж якоїсь частини флоту...

Як уже відомо з різних джерел, на україно-російських переговорах 3 вересня 1993 року делегації двох країн розглядали три групи проблем: українські борги Росії, Чорноморський флот і стратегічна ядерна зброя колишнього СРСР, власником якої на своїй території стала Україна. Сьогодні ті переговори вже прокоментувало багато політиків і спостерігачів, але ось що сказали про них на заключній прес-конференції два Президенти, *читайте на 2-й стор.*



Колаж Михайла САЧКА.

Продиктовано в номер

«Негайна відставка прем'єра»

Скрутне економічне становище України використовується ворогами її державності для затягування країни в імперське ярмо під виглядом так званого економічного союзу, говориться в ухвалі, прийнятій радою Української республіканської партії. «Цілком очевидно, що діяльність уряду Л.Кучми була спрямована саме в цьому руслі», — зазначається в документі. Рада закликає провести 20 вересня попереджувальний страйк, а 21-го прийти всім до стін Верховної Ради з вимогами: негайна відставка прем'єр-міністра, дострокові вибори Верховної Ради, непідписання будь-яких угод чи союзів, які порушують державний суверенітет України.

(Закінчення на 2-й стор.)

Нова адреса по вулиці Грушевського

Учора з офіційним візитом в Україну прибув віце-прем'єр Державної Ради, міністр закордонних справ Китайської Народної Республіки Цянь Цічень. У другій половині дня відбулася його зустріч з Президентом України Л.Кравчуком. Під час дружньої бесіди у розширеному складі сторони обмінялися думками щодо розвитку двосторонніх відносин. Сьогодні заплановані зустрічі китайського гостя з Головою Верховної Ради України І.Плющем, українськими урядовцями, а також офіційна церемонія відкриття посольства КНР у Києві по вулиці Грушевського.

На засадах чесності й чистоти

Сьогодні в Будинку вчителя в Києві почав роботу Собор Української автокефальної православної церкви (УАПЦ). Головні завдання Собору — обрати у зв'язку зі смертю патріарха Мстислава нового предстоятеля церкви та визначити її юридичний статус. Червневий 1992 року об'єднавчий Собор Української православної церкви (УПЦ) та Української автокефальної православної церкви (УАПЦ) постановив всупереч волі патріарха Мстислава, частини священиків та віруючих УАПЦ створити на основі цих церков нову — Українську православну церкву — Київський патріархат (УПЦ-КП) і фактично поставив УАПЦ поза законом. Таку несправедливість благословила і Рада у справах релігій при Кабінеті міністрів України. Нинішній Собор ставить на меті відродити УАПЦ, яка прагне до єднання всіх православних України на засадах чесності й чистоти віри, як це заповідав їй патріарх Мстислав.

Для встановлення дружніх контактів

фрегат Королівського флоту Великобританії прямує у Чорне море.

У прес-релізі посольства Великобританії у Києві зазначається, що британський фрегат зайде до російського порта Новоросійськ і українського — Одеса. Прихід цього корабля буде першим візитом Королівського військового флоту в Чорне море після розпаду Радянського Союзу.

Після того, як фрегат побуває у чорноморських портах, його екіпаж приступить до несення служби у Середземному морі.

Кошти для русифікації є...

У той час, коли україномовні видання в державі переживають глибоку фінансову кризу, у Запоріжжі почала виходити восьма за рахунком газета — «Православный вестник» УПЦ (Московський патріархат). І всі вони друкуються мовою сусідньої держави: Для українців, які становлять переважну більшість населення області, залишилася одна обласна газета рідною мовою — «Запорізька правда». Якщо до сказаного додати, що в Запоріжжі та Мелітополі діють чотири місцевих комерційних телеканали, то висновок приходить сам но собі: гроші для поглибленої русифікації краю через засоби масової інформації в регіоні є...

Офіційні переговори

УКРАЇНА МОЖЕ РОЗГЛЯНУТИ ПИТАННЯ ПРО ПРОДАЖ ЯКОЇСЬ ЧАСТИНИ ФЛОТУ...

(Закінчення. Початок на 1-й стор.).

Кор.: — Попередні рішення щодо Чорноморського флоту були помилковими чи правильними? Чи просунулися ви в розв'язанні цього питання?

Б. ЄЛЬЦИН: — Ми стали на дещо інший шлях розв'язання цієї проблеми, що затягнулася. Попередньо прийняті рішення свого часу були правильними, але вони не дали того результату, який потрібний. Вони не оздоровили обстановку на флоті. Тому сьогодні це питання обговорювалося і, я переконаний, обговорення закінчиться так: Чорноморський флот повністю передається Україною Росії. Росія за половину Чорноморського флоту, котра за попередніми прийнятими угодами належить Україні, компенсує її вартість. Щодо бази, то у відповідності з міжнародними правилами, база, те, що потрібне для російського Чорноморського флоту, теж використовуватиметься Росією на підставі договорів з містами, районами, селищами.

Л. КРАВЧУК: — Я теж хочу висловитися з цього питання. Ті два документи, котрі ми перед цим підписали щодо Чорноморського флоту, були продиктовані часом і ситуацією, і говорити, були вони помилковими чи ні, не треба. Вони не дали результатів, і не дали їх ще й тому, що під час обговорення цих питань і схвалення документів до кінця не враховувалася реальна ситуація, не враховувалася думка Чорноморського флоту і не враховувалася точка зору Севастополя і Криму в цілому, а їм тут жити, працювати, забезпечувати свою участь у цих складних неоднозначних процесах.

Щодо сьогоднішнього підходу, то його вироблено таким чином: ми розділили це питання на дві частини — флот і база. Щодо флоту, то після того, як ми визначилися, було створено україно-російську змішану місію, яка складається з фінансистів і юристів, вона визначить всі аспекти цієї проблеми, бо йдеться ось про що: половина флоту українська, половина російська. Україна **може розглянути питання про продаж якоїсь частини флоту Росії.** Тієї частини, яку вона визначить. Це перше питання. Друге — це використання севастопольської бази російським флотом. Комісія теж визначиться, використавши існуючі міжнародні акти. Після цього (ми дали термін — вересень) комісія закінчить роботу і ми остаточно розв'яжемо цю проблему.

Кор.: — Чи розглядалися питання щодо поліпшення економічного співробітництва між Україною і Росією? Чи розв'язано проблему українського боргу Росії?

Б. ЄЛЬЦИН: — Ми не знайшли сьогодні виходу щодо боргу України Росії. Це стосується і боргу 1992 року, і боргу 1993 року, і поточних розрахунків, — ми поки що розв'язання не знайшли. А коли брати проблему в зв'язку з Чорноморським флотом і коли це питання розв'язуватиметься, то російська компенсація за частину флоту, котра передаватиметься Україною Росії, піде на погашення, в рахунок боргу України. Коли він буде менший за балансову вартість частини флоту, то Росія платитиме різницю.

Л. КРАВЧУК: — Я підтверджую цю точку зору: після визначення всіх аспектів і щодо флоту, і щодо бази буде визначена і їхня вартість. На основі міжнародної практики. Якщо ця вартість буде більша, то платитиме Росія, якщо менша, то Україна визначить, скільки вона повинна платити.

Кор.: — Ви, два Президенти, чи підрахували приблизно, скільки коштуватиме Росії чи Україні цей відкуп флоту? Ви все-таки чітко домовилися, що Росія викупає чи ні?

Б. ЄЛЬЦИН: — Ми домовилися, що Росія викупає, і ми безумовно знаємо повну балансову вартість Чорноморського флоту, і скільки коштує половина.

Л. КРАВЧУК: — Ми знаємо тільки щодо флоту. Ми не знаємо до кінця, у всякому разі я не знаю міжнародних принципів, норм і правил використання бази. Бо ми, повторюю, розділили це на дві частини: проблему флоту і проблему бази.

Б. ЄЛЬЦИН: — А для того, щоб була спільна думка про суму, і створена спільна комісія, яка працюватиме у вересні і до кінця місяця, має видати повний розрахунок.

Кор.: — Чи обговорювалися проблеми стратегічної ядерної зброї?

Б. ЄЛЬЦИН: — Так, це питання обговорювалося, і щодо нього ми домовилися повністю: прем'єри підписали відповідну угоду.

Л. КРАВЧУК: — З трьох питань, що обговорювалися, саме з цього знайдено рішення.

Б. ЄЛЬЦИН: — Треба сказати: ядерна зброя, боєголовки зніматимуться і перевозитимуться на територію Росії з компенсацією Україні російським ураном, закладеним у ці боєголовки, але вже незбагаченим — для постачання атомних електростанцій — з розривом у рік.

Кор.: — Тактична ядерна зброя, вивезена у червні минулого року, так само буде повернута в Україну?

Б. ЄЛЬЦИН: — Ми це не обговорювали.

Л. КРАВЧУК: — Як вона може бути повернута Україні, коли вона вже розкомплектована?

Б. ЄЛЬЦИН: — Повністю знищена...

Кор.: — Леоніде Макаровичу, йдеться про компенсацію.

Л. КРАВЧУК: — Ви кажете: компенсацію. Є доручення міністрам, щоб вони це питання вивчили. Це питання ми поставили тільки як завдання, а не підписали документа.

Ще хочу додати: окрім боєголовок, у нас є ще ракети, є пальне. Це питання ми і раніше обговорювали з Борисом Миколайовичем, була розмова з Президентом США: ми проситимемо і домовлятимемося, щоб нам надали допомогу в демонтажі і знищенні не тільки боєголовок, бо вони — лише частина цієї великої проблеми. Але про це ми домовлятимемося окремо. Для нас така проблема існує.

«НЕГАЙНА ВІДСТАВКА ПРЕМ'ЄРА»

(Закінчення. Початок на 1-й стор.).

Протест з приводу економічного союзу заявив Конгрес українських націоналістів. «Це перекреслення незалежності держави, — говориться в документі.— І це діється, як на глум, у 60-у річницю голодомору, яким Московська імперія знищила понад сім мільйонів українського селянства». Одна з вимог ОУН — негайно замінити прем'єр-міністра.

Актом зради інтересів українського народу з боку уряду Л. Кучми названо намір укласти економічний союз у заяві групи політичних організацій та вільних профспілок Львівщини. Вони закликали громадян області та всієї України «до широких акцій протесту проти зрадницьких дій уряду», готуватися до широкомасштабного страйку з вимогами відставки уряду Л. Кучми, відмови від кабальних угод, призначення нових виборів до Верховної Ради. Політична ситуація, зазначається в заяві, вимагає рішучих дій від усіх громадян, зокрема від Президента Л. Кравчука — як гаранта державності України.

Стратегічні ракети виводяться в Росію,

або Хто хазяїн у нашому домі?

Як відомо, свого часу Верховна Рада України спочатку заявила про без'ядерний статус, а потім націоналізувала всі ядерні сили, що розташовані на Україні. Оговтавшись від такої несподіванки, ядерні держави під проводом США почали «тиснути» на Україну для прискорення ратифікації договору про скорочення стратегічних ядерних сил.

Поки депутати радяться в комісіях, намітки західних держав почали здійснюватися під російськими вітрилами. Ще напередодні поїздки пана Морозова до Сполучених Штатів Америки, до Вінниці у ракетну армію поступив наказ із Москви про зниження боєготовності армії, графік зняття головних частин і ракет двох полків з бойового чергування і вивезення цих частин на територію Росії.

Нещодавно перші вантажі відправлені з подільської землі. Услід за ними направлялися найкращі спеціалісти з числа офіцерського складу.

Відтак — поспішна приватизація житла, фіктивні розлучення тощо. З свого ж боку Росія підігріває цей міграційний процес негайним врученням на новому місці служби ордерів на квартири, десятикратним підвищенням зарплати (проти української) і т. ін. Робиться все, аби дискредитувати Україну у спроможності утримувати власні збройні сили. Як результат, на зустрічі в Подільському корпункті «Голосу України» один з офіцерів-ракетників з іронією сказав:

— Якби нам й Італія так платила, ми б не відмовились!

Отаке ми маємо військо і такі порядки. Правда, Міноборони України має ніби свою структуру — центр адміністративного управління стратегічними силами. Однак її представники були на Поділлі один раз. А для того, щоб розібратися в усіх процесах, що тут відбуваються, потрібна не екскурсійна поїздка під прицілом відеокамер, а копітка повсякденна робота у парі з правоохоронцями. Але після того, як армійську контррозвідку вивели з територіального підпорядкування управлінь Служби безпеки України, інформація почала ретушуватися, як і колись, армійськими генералами. А хто собі ворог? Чинять так, як і кажуть, ті, що більше платять. А більше платить сьогодні Росія. Переведеннями, посадами, резервами, квартирами і т. ін. Навіть ваучерами!

Для українського парламенту, гадаю, залишилося одне: подивитися з боку, як хазяйнують чужі люди у його домі.

Михайло ВАСИЛАШКО,
власний кореспондент «Голосу України» по Поділлю.

...АЛЕ ПОЛІТИЧНИЙ ПРЕСТИЖ УЖЕ ВТРАЧЕНО

Його можна повернути тільки на шляху ефективних реформ і праці продуктивнішої, ніж у сусідів

Точка зору

Відповідаючи на моє запитання, прес-секретар російського Президента В. Костиков сказав: «Росія не ставила собі за мету поставити когось на коліна. Україна на коліна не стала, тому ваше запитання некоректне». І додав, що коли переговори ведуть сусіди, то все має вирішуватися в нормальній психологічній обстановці.

На жаль, навіть якщо не називати всі рішення, прийняті в Массандрі 3 вересня, продиктованими Росією, навіть якщо не ставити під сумнів коректність російської сторони, то психологічну обстановку на переговорах створювала Росія. Вона об'єктивно не могла не диктувати свої умови, бо всі підстави для цього створювала внутрішня економічна і політична ситуація в Україні. Той же В. Костиков м'яко зазначив: «Складність переговорів почасти зв'язана з тим, що між українським урядом, Президентом і Верховною Радою нема достатнього політичного взаєморозуміння для того, щоб вирішувати серйозні стратегічні й економічні питання».

Результати переговорів у Массандрі — це очевидне для всіх підтвердження того фіаско, яке потерпіло все наше керівництво, розбудовуючи незалежну державу. Всередині країни це проявилося в неспроможності проводити таку економічну політику, котра зберегла б той потенціал України, який був перед проголошенням незалежності, забезпечила б його нарощування завдяки ринковим перетворенням і структурній перебудові економіки при збереженні старих економічних зв'язків, робила б Україну платоспроможною державою. Сьогодні ж ми маємо величезний борг Росії і опинилися на межі енергетичного колапсу через призупинення поставок російських енергоносіїв. Росія повинна була використати таку ситуацію, і вона її використала, фактично претендуючи на частину символів державності України (флот і бази) і гарантів її безпеки (стратегічна ядерна зброя — це нехай і небезпечний, сумнівний, але гарант).

Саме через дві останні обставини значними є і політичні, і моральні втрати молодої незалежної України. Після стількох гучних заяв щодо потреби свого флоту й неприпустимості присутності на українській території чужих військ все виявилося простою балаканиною. Особливо на фоні недавнього виведення російських військ з Литви. Втрачено політичний престиж держави і всередині, і назовні. Значно змінилася геополітична обстановка і в усьому чорноморському регіоні, і зокрема в Криму, де відомо, хто святкуватиме перемогу, а головне — буде російська військова присутність. Розчарованими себе відчують і ті, хто хотів би зміцнення України як противаги неосоюзним амбіціям Росії та її намаганням відтворити щось імперське. Це повністю стосується і стратегічної ядерної зброї, право на матеріальну компенсацію, за яку і гарантії безпеки від ядерного клубу Україна може втратити автоматично, коли ракети поїдуть на північ...

Однак обидва Президенти зазначили, що результати переговорів продиктовані ситуацією. То чи є в них щось позитивне? Для Росії — безперечно. Для нас — також. Зокрема, Україна може частково розв'язати енергетичну проблему, відшкодувати частину боргів, одержати ядерне пальне для своїх АЕС, позбутися необхідності утримувати «махину» Чорноморського флоту, який у такій кількості (і якості) Україні непотрібний. Об'єктивно після цих домовленостей в Росії зміцнилося політичне становище Б. Єльцина, який у порівнянні з російським парламентом зарекомендував себе більшим «проукраїнцем». Невже це наша допомога Б. Єльцину? Адже тепер він вибив з рук опозиції такий козир, як Севастополь?

А з огляду на вищеозначене, все схоже на ситуацію, коли або здаються на милість переможця в надії, що той її проявить, бо йому вона теж вигідна. Або коли нема іншого виходу і треба зберігати хоч те, що можна зберегти, або коли просять перепочинку, бо сподіваються чи то на диво, чи то на пошуки якогось виходу. Чи підходить щось для сьогоднішньої ситуації в Україні і чи може вона щось виправити? Звичайно. Але успішно тільки за умови: що нарешті Україна, наприклад, знайде альтернативні джерела енергоносіїв, стабілізує фінансову систему, почне долати екокризу, відновить вигідні обом сторонам економічні зв'язки, одержить від когось достатні кредити, відмовиться від ідеї швидкого створення свого флоту на Чорному морі, який тепер доведеться будувати своїм коштом, тощо. Тож згадуючи всі причини, що привели Україну до Массандри, все оте протистояння — деструктивне і безплідне — наших влад, дивуєшся: невже потрібний якийсь особливий дар передбачення, щоб раніше цього всього не уявляти?..

Володимир СКАЧКО,
оглядач.
Київ — Ялта — Київ.

ОСІНЬ. ЧАС ВРОЖАЮ І НОВОСІЛЬ

Соціальне відродження розорених сіл в задумі та виконанні обласної і Синельниківської районної держадміністрацій Дніпропетровщини

Кілька вступних і, може, полемічних міркувань з цієї нагоди

Те, що відбувається цього року в Синельниківському районі, уже тепер сприймається як унікальне явище, це ж бо треба і уміти, і вірити у свої сили, і дійсно мати сміливість, аби наперекір труднощам, суцільним нестаткам та обвальній інфляції затіяти справу, котра вимагає надто завеликих витрат і не менше зібраності, волі та старань.

Але щоб збагнути, що уже відбулося у районі, треба ще раз поговорити про страдницьку долю наших сіл. Не лише за рахунок яких, а й на шкоду яким у колишньому Союзі жили та розбудовувалися міста й індустріальні велети.

Ми будували та будували міста, що з цього вийшло, зараз уточнювати не станемо. Але що тим часом згубили десятки, сотні, тисячі неповторних сіл-садів, це поза всяким сумнівом. Адже коли нарешті ніби запрагли причастити і села дещицею соціальних та побутових благ, то не знайшли нічого кращого, як закликати людей на поодинокі центральні садиби, а зграї зелених та веселих сіл і хуторів довкіл них проголосити неперспективними — такими, що не потрібні і приречені щезнути.

Спохватившись в останні роки, у тому числі уже й у «застійні», ми всі наче почали зворушливо перейматися і опікуватися нещасною долею скривдженого села. Хто, правда, більше лицемірно проливали сльози, шкодуючи по занепадних селах, ніж щось на ділі робили для них. Хто обмежувався гарними закликами вертати селянам борги, а нашкребти достоту коштів не спромоглися. А хто таки докладав зусиль — хай навіть для того, щоб похвалитися: ось, мовляв, ми які!

У нас, на Дніпропетровщині, приміром, кілька літ поспіль у віддалених районах почергово влаштовували так звані науково-практичні конференції з соціальної забудови села. Це коли всі гуртом «навалювалися» на окремо взятий райцентр та кілька найбільших сіл побіля нього, зводили в них магазини, лікарні, школи, прокладали дороги, водогони, газопроводи і т.ін. — І потім звозили сюди сільських ватажків з усіх усюд, щоб училися, як це робиться. Хоч поки «підтягували» показовий регіон, іншим просто не перепадало матеріальних і фінансових ресурсів.

Однак не смію нині суворо судити «архітекторів» і такої забудови, бо певні жадані зміни на село — бодай частково, бодай вибранним — вони принесли. Та в основному реальність сумна. Вона полягає в тому, що порожнили і порожнюють села десятками і сотнями, залишаються в них лише престарілі.

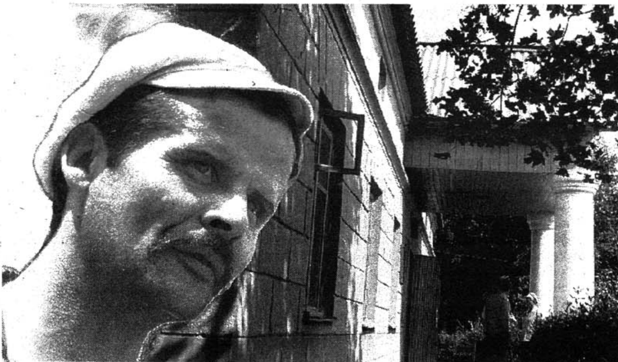
То чи ж зуміємо ми, чи стачить нам глузду припинити нарешті збиткування над тими людьми, хто хоче чи захоче тепер господарювати на землі?

Традицію задумано відновити

Навесні розлетілася по області звістка, що на Синельниківщині восени плановано конференцію з практики забудови чи, радше, відбудови, а по суті — відродження занедбаних сіл. Вагатьом відразу спало на думку про паралелі з отими недавніми галасливими «науковими», про які згадувалося вище.

—. А як насправді, коли говорити про задум і його втілення? — запитую представника Президента в Синельниківському районі Володимира **Альохіна**. — В чому, дійсно, відмінність теперішньої «масової» забудови від попередніх, що їх здійснювали на Дніпропетровщині?

В.Альохін: Ми обминули не лише Синельникове, а й більшість центральних садиб господарств. Натомість зосередилися на так званих трудонедостатніх селах. На тих, в яких обмаль чи й зовсім не зосталося людей працездатного віку.



Будівельник Василь КОРСАК із Закарпаття.

Кореспондент: Які й були свого часу проголошені неперспективними?

В.Альохін: Нині це, по суті, розорені населені пункти, мешкають у них винятково пенсіонери. Порожні, як пустки, оселі, заросли сади і городи — такого можна було у нас надивитися скільки завгодно. Першозванівка, Бегма, Старолозуватка, Роздолля, Терса, Богуславка, Вільне, Носачі, Кодацьке... Я по пам'яті перелічую назви, а вони могли б незабаром зникнути з карти і з нашого ужитку, як уже щезло чимало інших. Шкода людей: ні газу, ні води, ні путньої дороги. Магазин-лоток, відчинений через день на третій, листоноша раз на тиждень... Тридцять вісім сіл у районі набралося, яким загрожувала така сама доля. Це, коли хочете, трагедія, про яку мало у нас говорять.

Кореспондент: Але чи повернеться сюди хто-небудь молодий, здоровий і повен енергії? Може, пізно, марно старається?

В.Альохін: Відродити занепадні села, хоч би в що це сьогодні нам стало, — таке прагнення і районної, і обласної держадміністрацій. Ми розпочали велику роботу задля того, щоб і завтра жили у тих селах люди. Скажу більше: багатостраждальне українське село споконвіку було хранителем благополуччя свого народу, гарантом його духовного здоров'я і матеріального достатку. То й сьогодні насамперед економічне, а також будь-яке інше відродження України залежатиме від того, як почуватиметься, чи оживатиме село.

Кореспондент: Та чи обов'язково бути йому багатолюдним? Можливо, варто землі передати фермерам, а вже вони дадуть їм раду, як ви гадаєте?

В. Альохін: Повторюю, що ми воліємо, аби люди жили у наших селах — і цим усе сказане. А де вони працюватимуть: у колгоспах чи власних фермерських господарствах, — то інша річ. То потім визначиться. І хіба фермер самотужки швидко забудується з належними зручностями? Хочу підкреслити особливість: ми не виробничі об'єкти зараз споруджуємо, а винятково соціально-побутові. Тож це не лише спокутування гріхів навздогін тим, хто уже відпрацював своє. Це таки перш за все намагання зберегти село з його одвічними принадами і водночас пристосувати його для нового покоління.

Кореспондент: У такому разі ознайомте з обсягом робіт, які вдалося упорати або завершуєте?

В. Альохін: Кожне господарство намічало спорудити по десять житлових будинків-котеджів. Разом, отож, мали ввести щонайменше 250 нових дворів. Насправді вводимо значно більше. І які це будинки! На заздрість багатьом «найзаможнішим». Далі. Потрібен газ, щоб сільські мешканці, особливо жінки, не потерпали від побутових перевантажень. Бо газ — це і опалення, і гаряча вода будь-якої хвилини, і миттєві сніданки та вечері. За сезон у досі занедбаних закутках району загалом прокладено 130 кілометрів магістральних газопроводів — небувалий для нас приріст. Як і нових та капітально поремонтованих шляхів і доріг з твердим покриттям — 210 кілометрів. Надійні дороги від села до села і аж до райцентру та обласного центру — теж гарантія, що охоче поселятимуться у нас люди. Навіщо шукати десь притулок і щастя, коли і вдома з судженим чи судженою можна звити затишне гніздо?

Ви, сподіваюся, знаєте давні традиції села: осінь завжди була тут радісною порою, коли не тільки урожаї закінчували збирати та ховати в комори, а й справляли весілля і новосілля. Так ось, нам цю традицію і вдається відроджувати.

І я певен, що під враженням від цього оживе, збадьориться синельниківський люд. Ми ж бо не одноразову акцію задумали — на наступний рік закладено понад сто фундаментів.

Кореспондент: Відтак житло у вчора помираючих селах — «ізюминка» вашого задуму. Ви, до речі, не сказали точно, скільки всього будинків цьогорік зведете. Я чув — аж 420. Невже правда? Але мені подумалося: житло, звичайно, багато важить. Сьогодні ж бо приховано спрацьовують й інші нюанси. У містах меншає робочих місць, скорочується державне житлове будівництво, кооперативне далеко не всім по кишені...

В. Альохін: Мушу уточнити, що ми передусім будуємо для своїх людей. Для тих, хто уже працює на селі. Повірте: тут вистачає молодих сімей, долю яких назавжди пов'яже з рідною землею саме власне помешкання.

Кореспондент: Та дах над головою — це ще не все. Зручності й не вичерпуються квартирно-хатніми. І продмаг, і промтоварна крамниця неподалік мають бути, і всілякі пункти, хоча б майстерні побутового обслуговування. І щоб діти могли займатися спортом, технікою, художньою творчістю. І багато іншого щоб було.

В. Альохін: Соціальну інфраструктуру у районі створювали. І вона є. Інша річ, що благенька. Та й занепадала вона, розвалювалася. Відразу за все ухопитися неможливо, то ми пішли таким шляхом: ремонтуємо, лагодимо, добудовуємо і розбудовуємо, урізноманітнюємо. Скажімо, аж 168 об'єктів доводила до пуття цього літа райспоживспілка. Своя програма була у медиків. Я уже не кажу про те, що провели ремонт усіх без винятку шкіл і дошкільних закладів. Разом набралося кількасот споруд, на яких добре попрацювали.

Маю спостереження: вся наша робота теперішня відроджує передусім людей, потяг до дбайливості, затишку і краси. Вам доводилося бувати в «неперспективних» селах? Звертали увагу, що там навіть паркани старі і трухлі, не лише хати? Що біля дворів безлад, бур'яни та сміття замість квітів. Замислювалися, чому? Коли село забуте й покинуте, то і люди байдужіють до середовища, у якому живуть. І зовсім інші настрої повертаються тепер.

Далі ми повинні будувати й нові магазини, лікарні та школи — це буде логічне продовження цьогорічної акції. Тим паче, що й нинішнього літа змогли спорудити два лікарняні комплекси, два клуби, дитячий садок і школу.

Кореспондент: Напрошується запитання про кошти, будматеріали, трудові ресурси... Як зуміли «викрутитися»?

В. Альохін: О-ой-йой, складне це питання. Якби не допомога, підтримка облдержадміністрації, представника Президента в області Павла Лазаренка, навряд чи втілили б усе намічене. Користуючись нагодою, не можу не висловити вдячності на адресу всіх обласних служб та відомств, так чи інакше причетних до «синельниківської епопеї». Але що керівникам району, сільських Рад, господарств довелося витримати неабиякий іспит — не таємниця. Та хто почав забудовуватися, упорядковувати села, прибирати двори, той уже ніколи не перестане це робити.

Колись замилювали очі, виполюючи в полі бур'яни край дороги, якою їздило начальство. А зайдеш углиб — мишій і пирій по коліна. Та чи родила щедро нива від того? Ні, звичайно. А нині нам і поготів потрібні тільки вагомі ужинки, щоб і далекі села не заростали бур'яном, навпаки, радували народ — так би я визначив сенс усього того, що задумали і здійснюємо.

Така вона, правда, якщо домагатися її не покладаючи рук

За гіперболу вважав я, коли хтось, через багато літ повернувшись у знайоме село чи місто, вигукував: «Не впізнаю, так змінилося!». Тепер згоден, що справді можна не впізнати. Хоч на Синельниківщину я й приїхав, звичайно, не через багато літ. Район оновився напрочуд швидко й наче несподівано. Із власних вражень не приховаю і такого: працюю в області замало не двадцять років, є у нас райони та міста, які мені подобаються. А є й неоковирні, розшарпані, незатишні — не припадають до душі, і квит. Ви, певно, здогадалися: для мене до останніх належав і Синельниківський район.

Відтепер ставлення переінакшилося, мов за помахом чарівної палички.

— Село безлюдніло, і ми над усе переймалися нестачею кадрів, насправді не було умов для пристойного життя, — каже голова Михайлівського колгоспу Петро Шевченко.

Петро Григорович тяжко зітхнув, явно шкодуючи за втраченим:

(Закінчення на 6-й стор.)

Продиктовано в номер

«Проїмо флот, а що далі?»

Наукова громадськість Львівщини (всього 110 підписів) звернулася до Президента України Л. Кравчука з відозвою, де зазначено, що підписання договору про економічний союз призведе до втрати Україною суверенітету. Цю ж думку висловив у прямому телеефірі представник Президента С. Давимука і голова обласної Ради М. Горинь. Рішуче «Ні!» згаданому договору висловили учасники віче, що відбулося в неділю. З приводу можливої передачі частини Чорноморського флоту у рахунок боргу Росії львів'яни стривожені:«Проїмо флот, а що далі?»

Свобода — це завжди більше роботи

Вчора минуло 50 років з дня, як було визволено від гітлерівських окупантів першу в Україні область — Луганську. 695 братських могил зосталося після цього на Луганщині, де вічним сном спочивають понад 100 тисяч воїнів. Окупанти підірвали і затопили 527 шахт, що давали кожного року близько 35 мільйонів тонн вугілля.Залишилися в руїнах заводи і фабрики, електростанції. Та вже через кілька місяців шахти почали видавати вугілля. На початку травня 1944 року надійшов перший промисловий струм із Штернівської ГРЕС, в цьому ж році відновив виплавку чавуну і сталі Ворошиловський металургійний завод (нині Алчевський металургійний комбінат)...

... Згадаємо страшні бої

На Донеччині відзначають 50-річчя звільнення шахтарського краю від німецько-фашистських загарбників. До обласного центру з'їхалися колишні фронтовики-визволителі з багатьох областей України. Розпочалися зустрічі ветеранів із трудовими колективами, молоддю міста, керівництвом області. Урочисті збори і святковий концерт, присвячені ювілею, відбудуться у кращому Палаці культури Донецька — «Юність». Донечани і гості міста візьмуть участь у закладенні каменя для майбутнього пам'ятника колишньому командиру Південного фронту Михайлу Толбухіну, відвідають легендарну Савур-Могилу, хвилиною мовчання вшанують пам'ять загиблих воїнів.

Поки що тільки 199...

Одеса вийшла на «фінішну пряму» до свого 200-літнього ювілею. Сталося це минулих вихідних, коли її мешканці теж відзначали день народження свого міста — поки що тільки 199-у річницю. Центральною подією торжеств став масовий хресний хід від Свято-Михайлівського монастиря, де відбулася панахида по засновниках міста, до пам'ятника Дюку на Приморському бульварі, а потім — до Соборної площі. Було немало й інших святкових подій: театралізована вистава «Пастораль Воронцовського двору», пісенне шоу на Дерібасівській «Любимому місту — народні артисти України», виставки квітів, спортивні змагання, конкурси, лотереї тощо. Малечу ж особливо порадувала незвична процесія звірів — мешканців зоопарку, що пройшла через всю стару частину міста аж до парку Шевченка. А очолював її симпатичний слоник Франтик, який є, можна сказати, корінним одеситом, бо народився рік тому саме тут, у місті над Чорним морем.

«УКРАЇНА — КЛОНДАЙК ЕНЕРГОНОСІЇВ!»

Таке інтригуюче твердження належить молодому науковцю Каліфорнійського державного університету Девіду Поттеру. Він приїхав до Черкас з оригінальним проектом-дослідженням, в якому довів, що наша держава може в недалекому майбутньому частково, а згодом і взагалі відмовитися від бензину, вироблюваного сьогодні з російської нафти.

Контакти



— Це не фантастика, Девіде?

— Навпаки — точні розрахунки і науковий прогноз. Й жодного центу сенсаційності — майже весь автомобільний транспорт країн Південної Америки, Мексики, Філіппін, Індії, Непалу працює на етиловому спирті. Це економічно вигідно, екологічно доцільно і такий шлях — розробки альтернативного пального — прийнятний, гадаю, і для України, котра має у цьому плані неосяжний потенціал.

— Але ж спирт — це ж... небезпечно?.. Для любителів випити...

— Досвід багатьох країн переконує, що це не стає національним лихом.

Втім, ось приклад: у вашій країні самогон може виготовити будь-який громадянин, але ж не всі стають п'яницями...

— У чому суть твоєї програми?

— Повторюю: Україна — це клондайк невичерпних відновлювальних джерел енергії. Їх безліч, та я зупинюсь на пальному. Ні для кого не є таємницею, що кожної осені на полях сільськогосподарських підприємств, переробних заводах пропадають мільйони тонн цінної сировини, продукції та її відходів — від прозаїчного хвостика цукрового буряка до меляси на цукрових заводах. Аби все це багатство переробити на етиловий спирт (обладнання і технологія такої переробки широко використовуються на Заході), його б вистачило, щоб витягнути Україну з «бензинової» прірви.

— Вельми заманливо. Але для цього необхідні солідні кошти...

— Безперечно. Результати моїх досліджень підготовлені для потенційних виробників альтернативного пального як в Україні, так і в США. Допомога американських фірм у вигляді інвестицій, створення спільних підприємств стануть гарантованими чинниками оздоровлення економіки України. До речі, кілька природоохоронних агентств США також зацікавились співпрацею у галузі відновлювальних джерел енергії в Україні. Бо ж відомо давно: у нас краща техніка, а у вас — розум...

— Девіде, а чому для «практики» ти обрав саме Черкащину?

— О, це не спроста! Поперше, місто Санта-Роза, де мешкає моя сім'я, — побратим Черкас. По-друге, кращого «плацдарму» для впровадження новітніх технологій, як ця область, не знайти — і в географічному, і в економічному, і в науковому планах. І, найголовніше, — лише на Черкащині працює близько 28 цукрових та спиртних підприємств, сотні переробних заводів і цехів. Хіба не простір для вченого та бізнесмена?

— Ти вже маєш партнерів?

— Скажу так: моїм проектом цікавляться, вивчають, зважують. Є цікаві серйозні пропозиції, однак про них говорити рано.

— А якщо в інших регіонах знайдуться бажаючі налагодити з тобою зв'язки, де тебе знайти?

— Прошу — в Черкасах я працюватиму до листопада. Мій офіс знаходиться в будинку Товариства дружби з зарубіжними країнами. Телефон: (044) 45-20-25.

Лідія ТИТАРЕНКО.

Черкаська область.

Щойно з друку

НА ХРЕСТІ ГОЛОДОМОРУ

Так називається поетична антологія, що стала справді поетичним відлунням найстрашнішої трагедії нашого століття. Поряд з відомими вже поезіями тут вміщено чимало творів, що друкуються вперше. Відкривається збірка віршем Павла Тичини 1921 року «Загупало в двері прикладом». Геніальному поетові мученицька доля відводила ще рівно 12 років до того моменту, коли він змушений буде написати в страшному 33-му антиприродній його витонченій натурі панегірик «Партія веде»... А власне назва антології перегукується з назвою поеми Миколи Руденка, відомого нашого лицаря духу, — він творив її в психоневрологічному диспансері, насильницьки загнаний туди свого часу тоталітарним радянським режимом...

Твори понад 50 авторів об'єднані у цій невеличкій книзі, випущеній у світ фірмою «РИФ». Упорядники — поети Юрій Каплан (президент фірми) та Володимир Забаштанський. Новим виданням фірма «РИФ» продовжує традицію, розпочату виходом у світ збірки «Відлуння Бабиного яру» 1991 року. І, гадаємо, сподівається тим самим, що література, за словами Йосипа Бродського, є надійним протистоянням будь-яким — відомим та майбутнім спробам тотального, масового підходу до розв'язання проблем людського існування.

Людмила БАРАНЕВИЧ.

Коротко

Фестиваль української культури в Румунії

починається сьогодні в Сучавському повіті — осередку мешкання українців. У ньому братимуть участь професійні митці та аматори. Організатор фестивалю — Союз українців Румунії. Минулого року таке свято відбулося в дельті Дунаю.

Учитись, учитись, учитись...

1 вересня був День знань великого стояння коло хлібних крамниць. І ось у центрі столиці, неподалік магазину «Поезія», я в той день побачив двох школярів (вони самі підтвердили, що школярі). Хлопці продавали хліб! Але не по 164 купони, а по 500. Протягом двадцяти хвилин продали 30 буханців!

Юрій ЗАДОЯ.

Київ.

Від Дінця до Донбасу

Договір про співробітництво на два роки уклали Федерація незалежних профспілок Луганщини та Ростовська-на-Дону Рада профспілок. Йдеться про прямі економічні зв'язки, спільні культурні та спортивні заходи, обмін путівками в будинки відпочинку та санаторії.

Анатолій КОБЕЛЬНЮК.

Луганська область.

«ПРАВІ» НЕ ХОЧУТЬ БУТИ «ЛІВИМИ»

Проблема

Мова не про партії, а про автомобілістів. Відміни пункту недавно прийнятого закону України «Про дорожній рух», де йдеться про заборону експлуатації автомобілів з правосторонним кермом, зажадали на проведеному в Одесі цими днями масовому мітингу власники автомашин — моряки, рибалки, бізнесмени. Тут автомобілів японського виробництва десятки тисяч. Що ж робити? ДАІ пропонує переобладнувати системи управління на лівосторонні. Але ж вартість цієї послуги часто перевищує вартість самого автомобіля. Обстановку загострило й те, що сотні автомашин, придбаних останнім часом, після виходу згаданого закону, взагалі не можна зареєструвати. На мітингу зачитано немало телеграм протесту з суден Чорноморського пароплавства. Вирішено, що коли дискримінацію не буде припинено, то власники автомобілів вживатимуть крайніх заходів, аж до блокування основних автомагістралей у регіоні.

Георгій ВОРОТНЮК.

Одеса.

Новини культури

Поезія — подруга бізнесу

Своєрідно закінчився візит представника англійської фірми «Станкей» Роджера Маттгенса до кіровоградського ВО «Червона зірка». Крім домовленостей про спільну діяльність у сфері бізнесу, він повіз до Англії зібрання творів Т.Шевченка, І.Франка, Лесі Українки, М.Коцюбинського. Їх вручив генеральний директор об'єднання Василь Гутник для поповнення українського відділу бібліотеки Оксфордського університету, який він і започаткував, подарувавши під час недавніх відвідин острівної країни збірку українських народних пісень.

До речі, один з найкрупніших промисловців держави не тільки любить поетичне слово, а й сам виявляє неабиякий хист до нього. Кілька місяців тому кіровоградські читачі познайомилися зі збіркою віршів В.Гутника «Осяяння».

Микола ВОЛОК.

Кіровоградська область.

Бумеранг

НЕ СУДІТЬ, ТО Й НЕ СУДИМІ БУДЕТЕ?

В одній з програм місцевого телебачення голова Дніпропетровського обкому профспілки працівників агропромислового комплексу Дмитро Романюк повідомив, що його профспілка виступила ініціатором порушення кримінальної справи стосовно кількох найвищих посадових осіб республіки, передусім Президента України Леоніда Кравчука і колишнього Прем'єр-міністра Вітольда Фокіна.

Дмитро Романюк уточнив, що дійсно завершується робота над документом, який буде направлено Генеральному прокурору республіки Віктору Шишкіну і голові постійної Комісії у питаннях законодавства та законності Верховної Ради Олександру Коцюбі. Мова йде про ознаки складу злочину відразу за кількома статтями карного кодексу. Скажімо, введення купонів, на переконання профспілкових лідерів, вилучило будь-яку захищеність заробітної плати і призвело до розвалу фінансово-кредитної системи в країні. Подальша ж невпинна інфляція спричинила безпрецедентну конфіскацію заощаджень населення.

Микола НЕЧИПОРЕНКО.

Дніпропетровськ.

НАШІ Й ТАМ ШУКАЮТЬ НОВИХ ПАРТНЕРІВ

Те, що вчора ще було таємницею за сімома замками, зараз розкрилося для всіх бажаючих. На колись надсекретному підмосковному військовому аеродромі в Жуковському, колишньому центрі авіаційно-космічної радянської імперії, урочисто відкрито 1-й Московський міжнародний аеросалон.

Те, що він чудово доповнить два найбільші світові аеросалони — в Фарнборо і Ле-Бурже, — стало зрозуміло з перших хвилин. Так само, як і туди, до Москви злетілися фахівці з найбільших авіаційних та космічних компаній світу. На ньому представлено літальні апарати, зроблені в Америці, Європі, Азії. Але, звичайно, найбільш представницька експозиція — російська. На поле льотно-випробувального інституту імені М.Громова виставлено летенські лайнери конструкторських бюро імені А.Туполєва і С.Ільюшина. Причому останнє вперше показало новий тип аеробуса ІЛ-96-МО. Прямо перед враженою публікою здіймаються в небо ЯКи-141 вертикального злету, а десь високо над хмарами чутно кращі винищувачі МИГ-29 новітньої модифікації. Раптом їхня ланка аж біля самісінької землі робить крутий розворот над льотним полем і, на мить зависнувши над глядачами, знову впиваються в хмари, роблячи фігури вищого пілотажу.

А над краєм ще зеленого підмосковного лісу виписують фігури англійські льотчики з компанії «Бритіш аероспейс», які показують у дії машини бізнес-класу. До речі, легкомоторних літаків у Жуковському не менше, ніж винищувачів і наддалеких лайнерів. Особливої популярності від першого ж дня зажили американські «Гольфстрім» та російські «Дует» і «Гжель», зроблені на фірмі М'ясищева.

На зв'язку Москва

Але далеко не всі законодавці авіаційної моди поспішили взяти участь у новому аеросалоні. Це цілком зрозуміло: гранди надто високо цінують власне ім'я. Та, на думку багатьох фахівців, уже наступного року й вони, скоріше за все, будуть представлені в Москві.

Другий великий розділ зосереджено в самому центрі російської столиці — у виставочному комплексі на Красній Пресні, де представлено космічну техніку — літальні апарати, двигуни, антени, а також устаткування для аеропортів та системи контролю за повітряним сполученням.

Серед учасників салону чимало знайомих з КБ імені Антонова. Прилетів сюди «Руслан», прибули наші київські конструктори. Є надія, що кооперування з авіабудівниками з інших держав дасть змогу нарешті вивести українські лайнери на провідні міжнародні траси. Для цього є всі можливості.

Лілія ГЕОРГІЄВА.

Отакої!

А «ТОВАРИШІ» СВОЄ ПРАВЛЯТЬ

Як неокомуністи хочуть реанімувати імперію

У мінському Будинку ветеранів, поблизу музею I з'їзду РСДРП, відбулася зустріч вірних ленінців — лідерів комуністичних партій Росії, Білорусі й України. Вони зібралися, щоб обговорити свої плани й координувати зусилля для відродження СРСР, котрий, як відомо, перестав існувати завдяки переговорам, які відбулися на білоруській землі.

Керівники трьох «братніх» компартій вели серйозні розмови про ліквідацію СНД. У який спосіб? Не дивуйтеся, але вони вважають за можливе зробити це парламентським шляхом. Тому закликали депутатів Верховних Рад Росії, Білорусі й України денонсувати Біловезькі домовленості. Відповідні вказівки вже одержали парламентарії-комуністи цих трьох країн. На зустрічі також було вирішено створити раду комуністичних партій колишніх радянських республік.

Поперваx до неї мають увійти представники слов'янських комуністичних партій, а вже згодом, на задум лідерів РКП, КПУ й БКП, мають приєднатися й інші «товариші» по колишньому СРСР.

Віктор ХОРОШКО.

Мінськ.

Погляд



Перспективи створення в Україні вільних економічних зон дебатуються вже давно і на різних рівнях. З цього приводу лунають аргументи як «за», так і «проти». А от у Китаї вирішили це питання однозначно. Тут уже багато років з успіхом функціонують кілька вільних економічних зон, де співіснують сучасні хмарочоси із скла та металу і середньовічні рікші (на знімку).

Відгомін події

ЗАБУТИЙ І БОГОМ, І ЛЮДЬМИ

13 травня 1981 року на площі Святого Петра в Римі турок Алі Агджа кількома пострілами поранив главу римо-католицької церкви поляка Іоанна Павла II. Папу врятували. Терориста схопили і засудили до довічного ув'язнення.

Аж через півтора року, 25 листопада 1982 року, в Римі був арештований болгарин Сергій Антонов, чиновник з тамтешнього бюро авіакомпанії «Балкан». Його звинуватили як організатора № 1 замаху на папу. Так почалася «справа Антонова», яка протягом кількох наступних років була полем бою двох ідеологій, двох суспільних систем. Кілька років на повні оберти працювали дві пропагандистські машини.

Як же склалася доля людини, яка потрапила у вирій того ідеологічного протистояння?

Судовий процес над Сергієм Антоновим закінчився тим, що його виправдали. І 2 квітня 1986 року він повернувся до Софії. Сергія зустріли як героя, бо в Римі він тримався мужньо, хоча його й «обробляли» психотропними препаратами, щоб вплинути на психіку і розв'язати язика. «А що Сергій мав сказати, — мовить мені сестра Антонова Таня Георгієва, яка доглядала його в Італії, коли він був під домашнім арештом. — Брат ніколи не мав контактів із спецслужбами. Просто йому не поталанило — чомусь за західним сценарієм вибір упав на нього, людину смиренну, з емоційною натурою».

Після повернення додому Антонов отримав зарплату за всі роки перебування під слідством, купив собі «Ладу». Продовжив працювати в авіакомпанії «Балкан». І — все, про нього забули. А тим часом у Сергія почалися проблеми — сімейні, із здоров'ям. Від нього пішла жінка. Він замкнувся в собі. Роками майже ні з ким не спілкується. З ним неможливо увійти в контакт. В конторі йому доручають роботу, яка не потребує ініціативи, прийняття рішень. Книг та газет не читає, не цікавиться подіями в країні та світі. Єдине, що любить, — прогулянки. Якось я зустрів його в парку. Високий, дуже худий, в костюмі, при краватці. Мені здалося, що людей навколо він не помічає. «Але машину водить фантастично!», — сказали мені репортери газети «24 часа» Паола Хюсеїн та Росен Янков. У Антонова з'явилися «білі плями» в пам'яті. Ніяких порошків не приймає, боїться. Без сумніву, дається взнаки «обробка» медикаментами у слідчому ізоляторі в Італії.

На превеликий жаль, за сім років, відколи він повернувся додому, лишень один раз його оглядали в... поліклініці авіакомпанії. Навіть з професійної точки зору (що ж йому там давали, які наслідки?) ніхто з медиків не поцікавився. «Якийсь професор мав приїхати з Москви, — каже мені Таня, — але щось йому завадило».

Тепер Антонову 44 роки, мешкає з матір'ю в квартирі, яка потребує капітального ремонту. Живе на невелику зарплату. Ще й доньці-студентці допомагає. «Забутий і царем, і богом, і всіма, — розповідає про нього сестра. — Його треба лікувати, а навколо — стіна байдужості. Остання надія — на Президента Желева».

А що ж терорист турок Алі Агджа? Він сидить у в'язниці міста Анкона, що на березі Адріатичного моря. Після подій у Східній Європі інтерес до нього упав. За сприяння західним спецслужбам Агджа надіється на помилування, амністію або скорочення строку. Папа римський кілька разів відвідував його в камері і відпустив йому гріхи. Та якщо Агджа навіть і вийде на волю, то в Туреччині його чекає ще один вирок — за вбивство наприкінці 70-х років ліберального турецького журналіста Абді Іпекчі.

Василь ЖУКІВСЬКИЙ.

Софія.

Гортаючи зарубіжну пресу

Офіційні представники міністерства охорони здоров'я Росії повідомили про виявлення нових випадків холери, тифу, туберкульозу, бубонної чуми, сибірської виразки, а також про спалах дифтериту. Є також непідтверджені повідомлення про випадки виявлення малярійних комарів в околицях Москви. Збільшення випадків інфекційних захворювань пов'язано з поганим харчуванням, погіршенням санітарної обстановки, а також кризовим станом економіки в Росії. Виявлення окремих випадків або розповсюдження інфекційних захворювань, що звичнo асоціюється з країнами, що розвиваються, є тут шокуючим моментом для багатьох, хто вважав, що Росія — це високо розвинена країна з універсальною системою охорони здоров'я.

«Вашингтон пост»(США).

Трагедії

СУМНЕ ПОВЕРНЕННЯ З ЧУЖОЇ ЗЕМЛІ

Два місяці провів у пошуках сина в ущелині Тавилдара у Таджикистані житель міста Миколаєва полковник Микола Поротков.

Місцеві жителі розповіли, що востаннє бачили його сина, Юрія, молодого лейтенанта таджицької армії, на початку червня. Під час перестрілки з бойовиками ісламської опозиції його було поранено в обидві ноги та руку. Потрапив у полон.

— Судячи з розповідей, поранили свої, помилково чи не знаючи, — говорить Микола Арсентійович. — Прикро інше: сину, який закінчував училище у Самарканді, обіцяли золоті гори, якщо погодиться достроково закінчити навчання і піти на службу в російську дивізію, розквартировану в Таджикистані. Але служити потрапив не в російську, а в таджицьку армію.

У пошуках сина полковник Поротков звертався до багатьох інстанцій, включаючи міжнародний Червоний хрест та місію ООН у Таджикистані. А знайшов — у глухому селищі Дапті-Шер, коли звідти пішли загони опозиції. Тіло розстріляного сина було закопане просто на городі.

В Україну вони поверталися разом: батько, що носив його, а в цинковій труні — його син, чиє життя обірвалось так рано.

Юрій КУШКО.

Душанбе.

Експрес-інформація

Знайомими кремлівськими коридорами, повний сподівань

Переговори Президента Російської Федерації Б.Єльцина і Голови Верховної Ради Азербайджану Г.Алієва відбулися в Москві. «Я сподіваюся виправити помилки колишнього керівництва республіки, які були допущені у відносинах з Росією», — заявив азербайджанський лідер одразу після прибуття до російської столиці. Під час переговорів розглядалися питання двосторонніх відносин і перспективи врегулювання конфлікту в Нагірному Карабасі. Про можливість вступу Азербайджану до СНД Г.Алієв сказав, що це питання сьогодні вивчається керівництвом республіки.

Того ж дня відбулася зустріч Президента Б.Єльцина з Президентом Казахстану Н.Назарбаєвим.

На підтримку політиків

Майже три чверті, а саме — 74 відсотки, палестинців, які проживають на окупованих територіях, підтримують план передачі їм самоуправління у секторі долини Газа і в районі міста Ієрохим на західному березі річки Йордан. Такі результати опитування громадської думки, проведеного серед арабського населення регіону. Водночас 24 відсотки респондентів відкинуло ідею часткової автономії захоплених Ізраїлем земель, а 2 відсотки взагалі відмовилися висловитися з цього приводу.

Надходять також повідомлення, що 53 відсотки ізраїльського населення виступають за негайне підписання угод про часткову автономію територій з палестинцями.

Тим часом голова виконкому ОВП Я.Арафат провів у Дамаску переговори з Президентом Сирії Х.Асадом щодо майбутньої автономії палестинців.

Не чіпати гарячого

Питання про територіальний переділ кордонів у регіоні необхідно зняти з порядку денного назавжди, бо це загрожує непередбаченими наслідками. Так заявив глава Північної Осетії О.Галазов на спільному засіданні у Владикавказі Ради безпеки республіки, керівництва тимчасової адміністрації і делегацій-посередників у переговорному процесі між осетинами й інгушами — Дагестану і Ставропольського краю. На зібранні висловлювалося занепокоєння з приводу заяв про введення на території зони дії режиму надзвичайного стану будь-якої особливої форми правління. За словами О.Галазова, це лише призведе до нового протистояння між Північною Осетією й Інгушетією.

Принц проти монархії

Про припинення усіх стосунків з миротворчою місією ООН у Камбоджі заявив глава держави принц Н.Сіанук. Він мотивував своє рішення тим, що, мовляв, деякі співробітники тимчасового органу Об'єднаних Націй у цій країні настроєні проти нього. Н.Сіанук наголосив, що не повернеться в Камбоджу до прийняття нової Конституції в середині вересня.

Принц закликав коаліційний уряд, усіх камбоджійських політиків відмовитися від плану відновлення монархічного правління.

У розвідки свій інтерес

З робочим візитом у Софії перебував глава зовнішньої розвідки Російської Федерації Є.Примаков. Він зустрівся з Президентом Болгарії Ж.Желевим, парламентаріями і урядовцями. За словами Є.Примакова, метою його приїзду було розробити з болгарськими властями програми спільних дій у боротьбі проти тероризму, наркомафії, організованої злочинності та контрабанди зброєю.

За повідомленнями наших власних кореспондентів та зарубіжних інформагентств.

ОСІНЬ. ЧАС ВРОЖАЮ І НОВОСІЛЬ

(Закінчення. Початок на 3-й стор.)

— Якби могли тепер поставити і сто нових хат, то і сто додаткових сімей мали б.

Несамохіть я поквапився втішити співрозмовника, що чотири минулорічні будинки та десяток цьогорічних — не останні ж, певна річ. Почин, як то кажуть, дорожчий за гроші.

— Авжеж, — погодився Петро Григорович. — Але дорожче доводиться розплачуватися за фатальні помилки минулого. Гадаєте, дефіцит умов для життя — єдиний, на який ми завели, наче в манівці, своє село? А дефіцит талантів, навіть звичайнісіньких кмітливих і розумних людей?

І Шевченко пояснив: хто зграями полишав село? Той, хто краще вчився. Але хіба обдаровані, метикуваті не потрібні тут чи й передусім тут, де твориться достаток? Ото ж бо й воно!

Продовженням-перегуком наболілої теми стала розмова у Варварівці з головою тамтешньої сільради Юрієм Пановим. «Щойно почало колективне господарство «Південне» споруджувати житлові будинки, як ми в сільраді ніби опам'яталися: у наших же селах, у яких уже страшно жити від частих похоронів, чотирнадцять покинутих садиб-пусток,— розповідав Юрій. — Чом не розчистити їх, не полагодити хати, котрі хилилися, присідали до землі й дичавіли?»

Тут і сказав голова сільради про ще один нюанс «синельниківської затії». Якби лише одне спустошене було село — півбіди. Споживацькі настрої і тенденції взяли гору серед тих, хто тут залишався в останні десятиліття.



Будівництво житла в колгоспі «Україна».
Фото Володимира ЖУКА.

А живеш на землі — працюй, будь творцем свого благополуччя. Здавалося б, це ясно.

— А звикли, що хтось за нас і для нас має все зробити й потурбуватися , — каже Ю. Панов. — Тому відроджуємо, по суті, гордого й умілого, роботящого господаря-хлібороба, а не нахлібника. Поволі, але це вдається саме тепер, коли гуртом заходилися впорядковувати свої села.

А що селянський народ таки зумів зберегти свої невичерпні й незнищенні потенційні сили і здатен гідно хазяйнувати на рідній землі, підтвердили мені у колгоспі «Колос». Ще в райцентрі, власне, господарство ставили за приклад: було посереднє, коли не безнадійно відстале, а нині його немов хтось підмінив. Голова колгоспу Сергій Салов перетворення пояснив двома чинниками. «Колос» не той тепер колгосп, яким був донедавна. Нині це — об'єднання самостійних бригад-осередків з усіма економічними наслідками, що з цього випливають. А другий — забудовуватися почали інтенсивно. Досі, правда, будували господарські об'єкти — на зразок власних переробних підприємств тощо. Та дійшла черга і до житла та соціально-побутових об'єктів.

— Все почалося з чого? — посміхався керівник першої бригади Василь Капустинський. — Зібралися у нас молоді та бідові трактористи. Шкода було б, якби випурхнули з села. Бо що їм втрачати? Володя Бабич перебивався з п'ятьма дітками в гуртожитку, без власних притулків і Сашко Довжик та Володя Богомазов... Зійшлися ми одного разу й вирішили громадою: хіба гуртом не поставимо їм садиби? Гукнули хлопців: малюйте проекти, який кому хочеться... А днями разом з ними справлятимемо новосілля. Отаке пішло у нас життя.

— Правда проста: хочеш нівроку жити — прокидайся і не жди ждаників та «милостині», а трудися сам з усіх сил,— продовжив Василь Григорович. — Вся соціальна справедливість і водночас сутність нашого буття зводяться до того, що як зумієш забезпечити себе сам, так і матимеш. на селі — то ще й люди допоможуть...

Не знаю як кому, а мені здається, що «філософія» хліборобського ватажка близька до істини. До істини, якій, власне, й допомогла цьогорічна акція. Бо відродження зруйнованих сіл в інтерпретації синельниківців явно обдаровує селянський люд новим уявленням про своє місце і свою місію на рідній землі.

Розповідали тут, наче над котроюсь новозбудованою у далекому, крайньому селі хатою уже звили гніздо лелеки.

А кому незвісно, що це за ознака?

То скажу насамкінець, що відб[illegible]вані людські гнізда — ознака-прикмета й поготів очевидна та неспростовна. І багатообіцяльна.

Микола НЕЧИПОРЕНКО.

Дніпропетровська область.

НАДЕЖНОСТЬ И КАЧЕСТВО

Рабочие станции i486DX2/66, Hauppauge™ 4860™
Сетевые комплексы на базе Novell NetWare™ v.4.0, 3.11
Многотерминальные системы на базе ОС SCO Open Desktop™ 2.0 (UNIX)
Системы автоматизированного проектирования, планшетные и рулонные плоттеры
Профессиональные издательские системы: сканеры HP ScanJet IIc, HP ScanJet IIp
принтеры формата А3, А4, мониторы 17" 19", русскоязычная версия Aldus PageMaker™ v.4.0

КОМПЬЮТЕРНЫЕ СИСТЕМЫ ДЛЯ ВАШИХ ЗАДАЧ



WESCOM

310046, Харьков, ул.Пожарского 2/10
Тел.(0572) 94-76-01, 94-15-42, 93-40-75
Факс (0572) 94-35-73, 94-16-58

ДВА ГОДА ПОЛНОЙ ГАРАНТИИ, ДОСТАВКА И УСТАНОВКА!

***

Коммерческий банк объявляет конкурс на замещение вакантной должности начальника валютного отдела, имеющего практический опыт работы в сфере международных валютно-финансовых операций.

Банк гарантирует квартиру в центре города и высокий уровень заработной платы.

Прием на работу осуществляется на конкурсной основе.

Телефон для справок в Феодосии: (06562) 3-56-50.

Факс: (06562) 3-50-56.

***

РАМ —

офіційний дистріб'ютер фірми
DSI industries inc. (Канада)
пропонує
МЕБЛІ ДЛЯ ОФІСІВ ТА БАНКІВ
тел. 419-33-70
417-36-96

а також зацікавлений в створенні ділерської мережі в Україні та в СНД

З пропозиціями звертатися на адресу:
Україна, Київ-33, а/с 654
факс: (044) 417-30-80

***

ХЛЕБОБУЛОЧНЫЕ ИЗДЕЛИЯ ВЫСШЕГО КАЧЕСТВА ПОМОЖЕТ ВАМ ПРОИЗВЕСТИ

производственно-коммерческая фирма «Зерно», представляющая ведущие турецкие фирмы — производителей оборудования мини-хлебопекарен.

Принимаются заказы на поставки комплектов мини-пекарен в Украину.

Цены при аналогичном качестве и дневной производительности (до 3 тонн хлеба) — в 1,5 —2 раза ниже европейских.

Оплата в СКВ, возможен бартер.

Доставка на место и монтаж за счет продавца, гарантийное обслуживание в течение года, поставка запчастей.

Телефоны в Киеве: (044) 263-50-58, 263-42-83.

Факс: 267-12-10.

***

РЕАЛІЗУЄМО!

— кутик № 25, 32;
— арматуру № 14, 16, 18;
— трубу водогазопровідну № 32, 40;
— швелер № 10, 12, 14, 16.

Поставка — вагонна, а також автомобілі «КрАЗ», трактори «ЮМЗ».

Телефони у Дніпропетровську: (0562) 99-72-86, 67-64-55, 42-64-49.

***

Орендне підприємство «Біолік» приймає зерно (пшеницю, кукурудзу, ячмінь та мелясу) на давальницьких умовах від приватних осіб та державних підприємств для переробки на спирт за наявності довідки від держадміністрації, яка не заперечує переробку.

За довідками звертатися: 6-26-82, 6-49-33 — відділ ту; 6-49-34 — бухгалтерія.

Місто Ладижин Вінницької області.

***

Усі види медичної техніки та видаткових матеріалів зі складу в м. Харкові.

Наша адреса: 310024, Харків, вул. Ольминського, 11, «МЕДІНЕКС».

Тел.: (0572) 431-211, 471-885, Факс: 43-61-37.

***

ІМП «МАМАЙ» виготовить і відвантажить споживачеві комплект для монтажу аркових ангарів форми "напівбочка" з підсиленим каркасом у потрібному вам виконанні.

Розміри 7,5×15×20... 88 м.

Тел.: (0612) 32-03-02, 52-42-48, 67-05-08.

Факс: 34-01-55.

***

БАГАТОГАЛУЗЕВЕ ПІДПРИЄМСТВО РЕАЛІЗУЄ:

— патрони свердлувальні до ∅ 10 мм і 16 мм,
— пили дискові відрізні ∅ 350 мм,
— ліс-кругляк,
— автомобіль ГАЗ-53,
— котел КСТ-16 для твердого та газоподібного палива.

Форма оплати — будь-яка.

Тел.: (044) 264-01-92.

***

ДО УВАГИ ДИРЕКТОРІВ ПІДПРИЄМСТВ:

Організація швидко і надійно, з урахуванням максимальних коефіцієнтів оплатить ваші рахунки в Україні замість оплати в Білорусі, Молдові, Росії.

Телефони: (044) 268-35-69, 263-70-11.

***

Срочно позвонить

√ черный перец
√ какао-порошок
√ соки

(044) 276-5391

***



ПЕЖО - ДОСВІД ДОРІГ УСЬОГО СВІТУ!

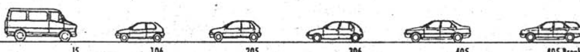
Багаторазові переможці ралі «ПАРИЖ-ДАКАР» автомобілі «ПЕЖО» довели свою міцність, надійність та економічність, і свій престиж повсюди – від пісків Сахари до автострад Америки.

Автомобілі «ПЕЖО» від офіційного імпортера «ІЛТА Київ» – це гарантія та фірмовий сервіс.

Двигун – дизельний чи бензиновий, додаткове обладнання, колір – на Ваш вибір.

ПРОДАЖ: Київ-10,
вул. Січневого повстання, 11-А
тел. (044) 290-40-33, 290-42-48
Львів (0322) 72-26-34, 72-59-28
Донецьк (0622) 55-30-94, 99-85-06

СЕРВІС: Київ,
Залізничне шосе, 25
тел. (044) 268-40-01





PEUGEOT ilta KIEV OFFICIAL IMPORTER

В АН України розпочала роботу комісія з розробки проекту закону «Про Академію наук України», очолювана першим віце-президентом Академії В. Бар'яхтаром. Ця комісія створена після прийняття відповідної постанови загальними зборами Академії. До її складу включено кількох співробітників Інституту держави і права. З концепцією вказаного закону читачів ознайомлює директор Інституту держави і права АН України, академік Ю. Шемшученко.

ЗАКОН ДЛЯ АКАДЕМІЇ

Чим же обумовлена необхідність закону про Академію наук України? Адже відомо, що протягом останніх років прийнято ряд нормативних актів, спрямованих на врегулювання правового статусу Академії. Крім того, в березні минулого року загальні збори Академії схвалили новий Статут.

Проте необхідно відзначити, що статут регулює головним чином внутріакадемічні відносини. Закон України «Про основи державної політики у сфері науки і науково-технічної діяльності» має загальний характер і лише фрагментарно регламентує діяльність Академії. Не дають повного уявлення про її місце і роль у нових умовах розвитку української державності й інші нормативні акти. В ряді положень вони не узгоджені з новим законодавством про власність, приватизацію землі і майна. З цих актів не ясно: Академія — державна установа чи громадська організація. Поза їх увагою залишилося багато питань, пов'язаних з юридичною природою зв'язків між Академією і державою.

Тепер щодо змісту закону про Академію наук України. На мій погляд, він має регулювати: взаємовідносини Академії, держави і суспільства; власність Академії на майно і землю; обсяги і порядок державного фінансування діяльності Академії; координаційні функції в галузі фундаментальних досліджень; соціальну захищеність працівників Академії з боку держави; забезпечення належних умов для розвитку міжнародного наукового співробітництва.

У законі, насамперед, слід чітко визначити правовий статус АН України, її особливе місце серед десятків академій, створених останніми роками на громадських засадах. Не можна погодитися з висловлюваною іноді думкою про те, що Академія наук є звичайною громадською організацією.

На відміну від останніх, які існують власним коштом, Академія головним чином фінансується з державного бюджету. Її економічною основою є державна власність. При цьому Указом Президента України «Про забезпечення діяльності та розвитку Академії наук України» встановлено заборону на зміну форми державної власності на академічне майно.

Становить інтерес і структура Академії. Відповідно до Закону України «Про об'єднання громадян» громадською організацією є об'єднання громадян для задоволення та захисту їхніх спільних інтересів. Академія, проте, не є тільки об'єднанням її наукових працівників. За статутом, до неї також входять науково-дослідні інститути й установи, які є самостійними юридичними особами з властивими їм ознаками державних установ.

Отже, Академія наук України є специфічною інституцією, якій властиві риси як державної установи, так і громадської організації. З одного боку, Академія відіграє важливу роль у здійсненні державної науково-технічної політики, володіє державною власністю, фінансується головним чином з державного бюджету (риси державної установи), а з другого — діє на засадах громадського самоврядування (риса громадської організації). Саме цю специфіку Академії наук України і слід врахувати, визначаючи правовий статус у законі про неї.

У цьому ж законі слід було б чітко визначити правовий статус власності, якою користується Академія. Нинішня правова невпорядкованість викликає чимало ускладнень. Так, за постановою Президії Верховної Ради УРСР «Про статус Академії наук Української РСР» порядок володіння, користування та розпорядження всім майном, закріпленим за Академією, визначає виключно її президія. В той же час відповідно до прийнятої дещо раніше (15 жовтня 1990 р.) постанови Верховної Ради УРСР «Про управління державним майном Української РСР» Фондові державного майна республіки заборонено передавати функції управління майном загальнодержавної власності іншим органам. А тому Фонд державного майна вважає, що виключно йому без будь-яких винятків надані повноваження з управління державним майном, в т. ч. і майном Академії наук. З цим важко погодитися, але в арбітражних судах вже з'явилися справи про передачу фондом в оренду майна, закріпленого за Академією наук України.

Поряд з тим в законі про Академію доцільно передбачити заборону на приватизацію об'єктів наукової сфери. Варто для Академії та її установ також встановити податкові та інші пільги.

• Науку не можна увімкнути чи вимкнути як електрику чи газ. Академії потрібне стабільне, чітко визначених обсягів державне фінансування. Зараз це питання законодавчо не врегульоване. Як наслідок, над Академією висить дамоклів меч фінансових негараздів. Дадуть грошей чи не дадуть, скільки і коли? Цими питаннями живе зараз Академія. Хіба ж це державний підхід до науки? Саме тому в новому законі слід чітко визначити джерела і порядок фінансування її діяльності. При цьому доцільно встановити обсяг державного фінансування у розмірі фіксованого відсотка від національного доходу.

За Академією, як науковою установою, слід закріпити законом функцію координації у країні фундаментальних наукових досліджень.

За умов соціально-економічних і політичних змін важливо підвищити роль Академії як головної наукової експертної установи. Для цього в законі потрібно визначити правові засади проведення такої експертизи і юридичні наслідки експертних академічних висновків.

Кризові явища у суспільстві спричинили відплив з Академії кваліфікованих наукових кадрів. Щоб зупинити це загрозливе явище, у законі слід передбачити комплекс державних заходів, спрямованих на посилення соціального захисту співробітників Академії.

Держава має подбати й про забезпечення умов для розширення співробітництва вчених Академії наук України з ученими зарубіжних наукових центрів. Тут не можна покладатися тільки на окремі зацікавлення наших іноземних партнерів. Законом треба передбачити правові засади співробітництва вчених на постійній основі, його фінансування з державного бюджету у вільно конвертованій валюті.

Упорядковуючи зв'язки Академії з державою, закон в той же час має гарантувати принцип самоврядності Академії шляхом недопущення адміністративного втручання державних органів у її внутрішнє життя. З цим пов'язана об'єктивність, а отже й ефективність наукових досліджень.

Спорт

СУДДІ, БУДЬТЕ ПИЛЬНІ!..

Чемпіонат країни з футболу. Вища ліга. П'ятий тур.

«Динамо» — «Шахтар». 1:1 (1:1). Суддя Грисьо (Львів). 3500 глядачів. Голи: Анненков (29)— у господарів; Попов (35) — у гостей.

«Верес» — «Металіст». 4:0 (2:0). Тютюн (Фастів). 10000. Голи: Яворський (28), Свистунов (44), Червоний (59), Паляниця (69).

«Темп» — «Металург». 3:1 (1:0). Звягінцев (Донецьк). 10000. Голи: Капанадзе (42), Ралюченко (47), Скаченко (66) — у господарів; Борисенко (90)—у гостей.

«Буковина» — «Дніпро». 0:1 (0:0). Панчик (Сімферополь). 2300. Гол: Коновалов (57).

«Волинь» — «Карпати». 1:0 (0:0). Дзюба (Київ). 4000. Гол: Крюковець (65, з пенальті).

«Зоря-МАЛС» — «Кремінь». 1:0 (0:0). Горожанкін (Кіровоград). 5100. Гол: Александров (89).

«Нива» (Вінниця) — «Таврія». 1:0 (1:0). Ярменчук (Київ). 12000. Гол: Надуда (43).

«Торпедо» — «Нива» (Тернопіль). 1:0 (1:0). Безрук (Луганськ). 3500. Гол: Жигулін (41).

«Кривбас» — «Чорноморець». 1:0 (1:0). Шебек (Київ). 16000. Гол: Ниченко (30).

	В	Н	П	М	О
Динамо	4	1	0	11—5	9
Шахтар	3	2	0	7—2	8
Верес	3	1	1	8—2	7
Чорноморець	3	1	1	7—3	7
Зоря-МАЛС	3	0	2	6—8	6
Таврія	2	1	2	7—5	5
Нива Тр.	2	1	2	6—4	5
Кривбас	2	1	2	4—2	5
Дніпро	2	1	2	6—6	5
Волинь	2	1	2	3—3	5
Темп	1	3	1	5—4	5
Карпати	1	2	2	3—4	4
Торпедо	1	2	2	1—2	4
Металіст	1	2	2	4—8	4
Буковина	1	1	3	2—5	3
Кремінь	1	1	3	1—4	3
Нива Вц.	1	1	3	2—8	3
Металург	1	0	4	2—10	2

Цей тур став приємним для футболістів з Шепетівки та Вінниці, які здобули перші перемоги в нинішньому чемпіонаті. Несподіванкою можна вважати поразку одного з лідерів — одеситів у Кривому Розі. Але найбільша сенсація нинішніх змагань, погодьтеся, стабільні виступи рівненського «Вереса» і особливо його переконлива перемога над «Металістом». Хоча слід зважити на те, що харків'яни у порівнянні з попереднім чемпіонатом зазнали відчутних кадрових втрат. Нагадаю, що з колективу пішли такі відмінні гравці, як Помазун, Кандауров, Призетко, Прудіус.

Утім, це ніяк не примен[шує] досягнень «Вереса», який о[пи]нився на третьому рядку в турнірній таблиці. У зв'язку з цим великий інтерес викликатиме матч ровенчан наступного туру в Києві. Він певною мірою повинен дати відповідь на запитання: чи справді «Верес» так посилив гру і здатний на пристойний результат у цьому турнірі?

А лідер чемпіонату приймав свого сусіда по турнірній таблиці — донецький клуб. Над стадіоном шаленіла стихія, був справжній потоп. Важко доводилося гравцям і, зрозуміло, арбітрам. Але саме їм за будь-яких обставин не можна втрачати пильності. Втім, на жаль, ми стали свідками багатьох помилок людей у чорному. Вже в дебюті зустрічі не було призначено пенальті у динамів[ські] ворота. І гол господарі заб[или], як мені здалося, з положе[нн]я «поза грою». До речі, це не тільки моя особиста думка. Головний тренер збірної країни Олег Базилевич навіть намалював на папері схему того епізоду. А ще кілька гравців з обох команд не отримали заслужених жовтих карток.

Виявляється, не все гара[зд] було з суддівством і в Чернів[ц]ях. Отакі промашки ніяк не сприятимуть підвищенню класу нашого футболу.

Віктор БРАНИЦЬКИЙ.

«СТАЛЬ» ВМІЄ І ЗАБИВАТИ

Першість України. Перша ліга. П'ятий тур: «Хімік» (Сєвєродонецьк) — «Закарпаття» — 1:0. Гол: Федюшенко (43). «Сталь» — «Приладист» — 4:1. Голи: Олещенко (3, 23), Чайка (37, з пенальті), Манько (66)— у господарів, Кулаківський (85) — у гостей. «Нафтовик» — «Прикарпаття» — 2:2. Голи: Омеліхін (61), Мусолітін (82, з пенальті) — у господарів, М. Юрченко (11), Головатий (55) — у гостей. «Автомобіліст-СБТС» — «Скеля» — 3:0. Голи: Рудняк (37, 47, з пенальті), Теслик (52). «Норд-АМ-Поділля» — СК «Одеса» — 2:0. Голи: Гаврилюк (58), Тимченко (75). «Кристал» — «Артанія» — 1:1. Голи: Кочмар (89) — у господарів, Чунихін (31) — у гостей. «Ворскла» — «Металург» — 3:1. Голи: Марченко (50), Піндєєв (59, 77, з пенальті) — у господарів, Омельчук (57) — у гостей. «Поліграфтехніка» — «Евіс» — 1:1. Голи: Чуйченко (75) — у господарів, Забранський (15) — у гостей. «Хімік» (Житомир) — «Десна» — 2:1. Голи: Леонов (12, з пенальті), Василишин (44) — у господарів, Др... (67) — у гостей.

Після п'яти турів турнірну таблицю очолюють «Сталь» та «Евіс», які мають по 8 очок. У «Прикарпаття» — 7 очок.

Сьогодні відбудуться матчі шостого туру.

У ЛІДЕРАХ — ЧЕТВЕРО

Першість України. Перехідна ліга. Четвертий тур: «Авангард» — «Фетровик» — 0:2, «Хутровик» — «Бескид-Тім» — 2:0, «Промінь» — «Прометей» — 0:0, «Медик» — «Оскол» — 2:4, «Торпедо» — «Електрон» — 3:1, «Судак» — «Гарт» — 1:1, «Фрунзенець» — «Нива» — 1:0, «Віктор» — «Сіріус» — 3:1.

Турнірну таблицю очолюють чотири команди, які набрали по 6 очок. Це — «Сіріус», ФК «Львів», «Фетровик» та «Фрунзенець». Правда, футболісти Львова і Хуста провели на одну гру менше за суперників.

Матчі п'ятого туру відбудуться 9 вересня.

СКРОМНО, АЛЕ ЗІ СМАКОМ...

Двадцять чотири клуби (більшість з них представляють Росію, кілька Казахстан і по одному Україну, Латвію та Білорусь) вийшли на старт чемпіонату Міжнаціональної хокейної ліги. Київський «Сокіл» (команда знову носить саме таку назву) приймав «Металург» з Новокузнецька. Наші земляки здобули перемогу — 2:1. Шайби у них закинули Євген Млинченко та Андрій Олексієнко. Чудово провів зустріч київський воротар Олександр В'юхін.

Сьогодні «Сокіл» у Льодовому палаці по вул. Мельникова, 46, о 18.30 розпочне черговий матч чемпіонату МХЛ проти клубу «Торпедо» (Усть-Каменогорськ).

Пропонуємо решту результатів першого дня: «Ітіль» (Казань)— ЦСКА (Москва) — 1:3, «Кристал» (Саратов) — «Хімік» (Воскресенськ) — 4:8, «Салават Юлаєв» (Уфа) — «Спартак» (Москва) — 5:5, «Трактор» (Челябінськ) — «Металург» (Череповець) — 1:0, «Крила Рад» (Москва) — «Молот» (Перм) — 7:3, СКА (Санкт-Петербург) — «Автомобіліст» (Екатеринбург) — 3:4.

Петро ОБОЛОНЧУК.

ГОЛОС УКРАЇНИ
ЗАСНОВНИК — ВЕРХОВНА РАДА УКРАЇНИ
ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ з 1 січня 1991 року.

Головний редактор С. ПРАВДЕНКО.
Редколегія: С. ПРАВДЕНКО (головний редактор), О. БІЛИК (заст. головного редактора), Л. БРОВЧЕНКО (в. о. заст. головного редактора), А. ГОРЛОВ (перший заст. головного редактора), І. ГРУШКО, В. КРАСНОДЕМСЬКИЙ, С. ПИСАРЕНКО, Б. СИДОРЕНКО (заст. головного редактора), А. СОЛОНСЬКИЙ, В. СУДДЯ (заст. головного редактора).

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-88-23; телефакс — 224-72-54; відділ реклами — 441-89-34, 441-89-44.
⊙ Рукописів не повертаємо.
⊙ Листування з читачами — тільки на сторінках газети.
За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.

☆ Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
☆ За точність викладених фактів відповідальність несе автор.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами. Індекс 60955. Загальний тираж 812761.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 Зам. 0311168.

1, 3, 4, 5, 6 сторінки набрано і зверстано в комп'ютерному центрі «Голосу України».